

synsfulde som Ministerchefens Ord vare, lige saa hensynsløse, kan man have Lov til at sige, var Formen i den højtærede Landbrugsministers Ord. Det er en hensynsløs Afvisning fra den højtærede Landbrugsministers Side; der er noget meget udfordrende i den Maade, hvorpaa den højtærede Landbrugsminister udtalte sig. Det synes, som om den højtærede Landbrugsminister føler sig noget højt hævet særlig over Socialdemokraterne, det synes, at det er et Parti, som han ser ned paa, som han ikke tager det mindste Hensyn til. Det er ikke for vor Skyld eller af Hensyn til os, at han fremsætter sine Forslag. Ja, han gaar endogsaa saa vidt, at han ikke en Gang tillader, at vi fra Social-Demokratiets Side bringe ham en Tak, naar han har gjort Indrømmelser overfor de Ønsker, vi tidligere have fremsat. Det synes næsten, at den højtærede Minister er ved at blive svimmel i sin Magtfulde. Jeg tror, at det vil være heldigst for ham — jeg vil i alt Fald give ham det ærlige og velmente Raad — at han stemmer Tonen lidt ned. Den højtærede Landbrugsminister har heller ikke altid stillet sig saaledes overfor Socialdemokratiet. Den højtærede Minister ved jo godt, at han en Gang rejste ned til Stege, og at han dernede plejede Forhandlinger med Socialdemokraterne for at faa sin gode Ven og Meningsfælle valgt i Stege. Det lykkedes ham ogsaa den Gang, Social-Demokratiet hjalp den Gang Venstre, og Venstre vandt Møens-Kredsen. Den højtærede Minister ved, hvorledes det er gaaet, siden Socialdemokraterne unddroge Regeringspartiets Kandidat deres Støtte, hvor ynkeligt dette sidder i det i Møens-Kredsen. Som sagt, jeg tror, det vilde være heldigt, om den højtærede Minister vilde stemme Tonen lidt ned og tage skyldigt Hensyn til de politiske Partier, som findes her i Landet. Jeg vil minde ham om, hvorledes det gik hans Standsfælle og Landsmand, den bekendte Jeppe. Han var ogsaa kommet højt til Vejrs, op i Baronens Seng, da begyndte han ogsaa at se ned paa alle andre. Men vi vide jo ogsaa, hvor han fandt sig selv, da han endelig kom til Besindelse. — Jeg skal senere vende tilbage til Landbrugsministeriets Budget. Jeg har blot gjort disse Bemærkninger for at sammenligne den Tone, den Form og den Maade, hvorpaa disse to Ministre, Ministeriets Chef og Landbrugsministeren, omtale Socialdemokraterne.

Jeg skal derefter gøre nogle enkelte

Bemærkninger til den højtærede Justitsminister. Han udtalte, at han var meget fornøjet med Arbejdet paa Viborg Sindsygeanstalt. Den højtærede Minister er altid fornøjet og glad, naar det gælder ham selv og hans egne Handlinger. Jeg tror dog ikke, han har særlig Grund til at være glad i dette Tilfælde. Den Gang Loven om Udvidelse af Viborg Sindsygeanstalt blev vedtagen, stod den højtærede Justitsminister her og forsikrede os om, at Arbejdet skulde snart blive udført, Anstalten skulde staa færdig 15de Maj dette Aar. Men vi vide jo alle, hvor langt der er tilbage, at ikke en Gang Murerarbejdet, Snedkerarbejdet, Malerarbejdet, Indhegning o. s. v. ere færdige, og at det er saa langt tilbage, at der er Udsigt til, at det maa-ske kan blive tvivlsomt, om Anstalten staa færdig 15de Maj næste Aar. Og dog synes jeg, der har været al Grund til at fremskynde dette Arbejde saa stærkt som muligt. Jeg skal saaledes gøre opmærksom paa, hvad der staa i de Motiver, som ledsagede Forslaget om Anstaltens Udvidelse. Det hedder der følgende, at i de 3 sidste Aar er der nægtet 800 Patienter Optagelse paa Grund af Pladsmangel, og endvidere hedder det, at foruden dette er der mangfoldige Tilfælde, hvor de sindsyge holdes tilbage i Hjemmene, og hvor man slet ikke har indgivet Ansøgning om at faa dem optagne paa Statens Anstalter, fordi det vilde være haabløst. Der sidder altsaa ude omkring i vort Land mange stakkels sindssyge Mennesker, der opholde sig dels paa vore Fattiggaarde, dels paa de andre overfyldte Anstalter, og mange maa, som Ministeren selv skriver, holdes tilbage i Hjemmene. Hos alle dem er der sikkert ikke den Glæde og Fornøjelse, som den højtærede Minister udtalte før. Og den Grund, han anførte, til, at Anstalten ikke blev færdig, var endog den, at han havde maattet standse Entreprenøren i hans Arbejdsiver, thi ellers vilde Anstalten ikke være bleven tør. Men at Anstalten ikke kunde blive udtørret, kommer igen af, at Taget kom for sent paa Bygningerne. Der synes jeg, Tidspunktet havde været, hvor Justitsministeren skulde have skyndet paa, saa at Bygningerne kunde have været under Tag inden det regnfulde Efteraar i Fjor. Der er særlig inden for Haandværkerkredse rettet ret stærke Angreb mod Ministeren, fordi han ikke i Forvejen holdt Licitation, og denne Misfornøjelse kom ogsaa til Orde her i Salen i Fjor. Ministerens eneste Undskyldning var da den, at han havde taget den Mand til Entre-